

Győri Ítéltábla
Pf.II.20.119/2013/7.

A Győri Ítéltábla dr. Posta Attila ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Petia Csaba ügyvéd által képviselt alperes ellen ingók kiadása iránt indított perében a Győri Törvényszék 2013. február 11. napján kelt G.20.984/2009/82. szám alatti ítéletével szemben a felperes által 83., 84. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés és az alperes által Pf.5. sorszám alatt előterjesztett csatlakozó fellebbezés folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét a per főtárgya tekintetében megváltoztatja, s a keresetet elutasítja.

Az elsőfokú ítélet felperest perköltség viselésére kötelező rendelkezését helybenhagyja, míg a le nem rótt kereseti illeték viselésére vonatkozó rendelkezést mellőzi.

Kötelezi a felperest, hogy a magyar államnak az illetékügyben eljáró hatóság külön felhívására fizessen meg 1.729.640. (Egymillió - hétszázhuszonkilencezer - hatszáznegyven) Ft le nem rótt kereseti- és fellebbezési illetéket.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 223.400. (Kettőszázhuszonháromezer-négyszáz) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az alperes gazdasági társaságot 2007. szeptember 4. napján a felperes társaság, a németországi székhelyű "A" GmbH (a továbbiakban: "A" GmbH) és "B" alapította. Az alperes egyik - önálló képviseleti joggal rendelkező - ügyvezetője 2007. szeptember 4. napjától a 2009. február 23-i visszahívásáig a felperes alapító tagja (és jelenlegi ügyvezetője) "C" volt. Az alperes székhelye az alapítástól 2011. augusztus 1. napjáig a "Város"1...1 szám alatti címen volt. Ez a cím volt a székhelye - 2007. június 8. napjától 2009. június 2. napjáig - a felperes társaságnak, valamint - a végelszámolás után a cégjegyzékből 2008. december 1. napján törölt - a "D" Kft. beltagi jogviszonyával működő "E" Betéti Társaságnak. Ez utóbbi társaság beltagját szintén a felperes alapító tagja, "C" képviselte. A "E" Betéti Társaság 2007. szeptember 1. napján kezdődött és 2008. szeptember 30-án befejeződött végelszámolási eljárásban a végelszámolói tisztséget szintén "C" töltötte be.

Az alperes társaság alapításakor, illetve a felperes tagsági jogviszonya fennállása alatt a felperes - külön írásba foglalt szerződés nélkül - számos tárgyi eszközt bocsátott az alperes

rendelkezésére. A tárgyi eszközök túlnyomó részét a felperes a végelszámolás útján 2008. december 1. napján jogutód nélkül megszűnt "E" Betéti Társaságtól szerezte meg 2008. augusztus 7. napján. A tárgyi eszközök úgy kerültek az alperes használatába, hogy azokat alperes a felperest képviselő "C" engedélyével a "Város"1... szám alatti székhelyen lévő irodaházban és termelő telephelyen használatba vette. 51 tétel ingóságot (gépet, berendezést, egyéb eszközöket) az alperes 2007. november 23-án a felperestől 10.000. euro+áfa vételárért megvásárolt. 2009. március 20-án az alperes alapító tagjai elhatározták, hogy a felperes tagsági jogviszonyát megszüntetik. Ennek érdekében ezen a napon a felperes, az alperes, valamint a "B" ügyvezető által képviselt "A" GmbH keretszerződést kötött, melyben megállapodtak, hogy külön üzletrész átruházási szerződéssel a felperes a "A" GmbH tagra ruházza át az alperesben fennálló - törzstőke 40%-át kitevő - 2.000.000.Ft névértékű üzletrészt. Megállapodtak abban is, hogy a felperes az alperes felé fennálló 10.000 euró összegű követelését magyar forint pénznemben (és 3.000.000.Ft összegben) az alperes 5 banki napon belül kifizeti. A keretszerződésben a felperes kijelentette, hogy az üzletrész „ellenértéke”, valamint a 3.000.000.Ft kifizetése után semmilyen követelése nem áll fenn az alperessel, valamint másik tagjával, a "A" GmbH-val szemben. Ugyanezen a napon a felperes, valamint az üzletrészt megvásárló "A" GmbH két további üzletrész adásvételi szerződést is kötött. Mindkettőben rögzítették, hogy az üzletrész vételára megfizetése után egymással szemben semminemű követelésük nem áll fenn. A részletesebb kikötéseket tartalmazó üzletrész adásvételi szerződésben a felperes 2.000.000.Ft névértékű üzletrésze vételárát 7.000.000.Ft-ban határozták meg. Arra figyelemmel, hogy az alperes társasággal szemben a Vám- és Pénzügyőrség eljárást folytatott, melynek során „1.000.000.Ft-ig terjedő mulasztási bírságot szabhat ki” a vevő "A" GmbH 6.000.000.Ft vételárrész 5 banki napon belüli kifizetésére vállalt kötelezettséget, míg a fennmaradó 1.000.000.Ft vételárrész megfizetésére abban az esetben, ha az alperest a vámhatóság felé fizetési kötelezettség nem terheli

A felperes módosított keresetében felsorolt 108 tétel, 8.331.500.Ft értékű ingóság kiadására kérte kötelezni az alperest a Pp.115.§ (3) bekezdésére hivatkozással, másodlagosan az ingók értéke, 8.331.500.Ft tőke, valamint annak a 2011. augusztus 1. napjától járó késedelmi kamata megfizetésére kérte őt kötelezni. Másrészt az ingók használata után 2009. augusztus 23. napjától a 2009, 2010., 2011. évekre használati díj fizetésére is kérte kötelezni az alperest, melynek összegét - az alperes felé fennálló 1.104.436.Ft tartozását beszámítva - 932.549.Ft-ban határozta meg. Kereseti álláspontja szerint a felek közötti 2009. március 20. napján megkötött keretszerződésnek és üzletrész adásvételi szerződésnek nem voltak tárgyai a peresített ingók. A szerződésekbe foglalt joglemondó nyilatkozatot kiterjesztően nem lehet értelmezni, azok nem terjedtek ki az alperes használatába adott ingóságokra. Ezek a tárgyak az alperesnél nem voltak eszköznyilvántartásban, tehát az alperes nem a tulajdonában álló ingókat használt.

Az alperes *ellenkérelmében* a kereset elutasítását kérte. Azzal védekezett, hogy a 2009. március 20. napján kelt szerződésekkel a felek célja az volt, hogy a felperes valamennyi, az alperesi társasággal kapcsolatos igénye kielégítést nyerjen. A szerződéseket követően az alperes nemcsak az üzletrész vételárát, a felperes 3.000.000.Ft-os követelését, hanem 1.850.000.Ft-ot is átutalt a felperesnek tagi kölcsön visszafizetése jogcímén. A

szerződésekben a felperes kijelentette, hogy az alperessel szemben nincs további követelése és a szerződések aláírásakor nem említette, hogy bármilyen követelése is lenne. A felperes a tagsági jogviszonya megszűntekor minden ingóságot elvihetett az alperes székhelyéről, amelyekről azt állította, hogy az övé. A rei vindikációs perben a felperesnek a követelt ingóságokat azonosításra alkalmas módon kell megjelölnie, ennek hiányában a marasztaló ítélet végrehajthatatlan. A felperesnek bizonyítania kell az ingóságok felperesi tulajdonjogát és azt, hogy azok az alperes birtokába kerültek. A felperes keresetében megjelölt egyes ingó-tételek nem azonosíthatóak, mások nem ingóságok. A perben kihallgatott tanúk vallomása az ingók beazonosítására nem tartalmaz bizonyítékot. A felperes a becsatolt számla szerint a követelt ingóságok jelentős részét a "E" Betéti Társaságtól 1,20 Ft-ért szerezte meg, így azoknak értéke nincs. A felperes által követelt használati díj összegét amiatt vitatta, mert a kirendelt tárgyszakértő a dolgok megtekintése nélkül adott véleményt.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel és csatlakozó fellebbezéssel támadott *ítéletével* az alperest kötelezte 147.000.Ft tőke, valamint annak a 2011. augusztus 1.napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamata megfizetésére, valamint 41.209.Ft összegű használati díj és annak egyes részösszege után eltérő időpontoktól meghatározott késedelmi kamata megfizetésére. Ezen túlmenően a keresetet elutasította. Határozata indokolásában a felperes keresetét a Ptk.115.§ (3) bekezdése, valamint 193.§ (1) bekezdése és 195.§ (3) bekezdése alapján vizsgálta. A felperes által a keresettel követelt ingóságokat az ügyvezető "C" által készített 42/F/2. szám alatt csatolt „tárgyi eszközleltár 2007” lista alapján értékelte. A törvényszék megállapította, hogy a szintén "C" által készített, 42/F/1. alatt csatolt - a 42/F/2. szám alatti listával átfedést tartalmazó - lista tételeit amiatt nem kell vizsgálni, mert a kirendelt tárgyszakértő helyszíni szemléje előtt a felperes szervezeti képviselője úgy nyilatkozott, hogy azokat az ingóságokat „a felperes elvitte, vagy ellopta valaki, a többi tétel pedig megegyezik, illetve pontosabb megnevezéssel szerepel a 42/F/2. szám alatti listán”. Az elsőfokú bíróság által az ingóságok értékére és használati díjának megállapítására kirendelt igazságügyi szakértő az alperes újabb, "Város'1...2 szám alatti székhelyén amiatt nem tartott helyszíni szemlét, mert az alperes - az ingóságokat beazonosítani tudó - felperesi képviselőt a székhelyre - üzleti titokra hivatkozással - nem engedte be, illetve úgy nyilatkozott, hogy a felperes által listázott ingóságok közül a székhelyén nem található semmi sem. Így a kirendelt szakértő az ingók értékét és a követelt használati díj összegét - a 42/F/2. szám alatti lista tételeit szem előtt tartva - a felperes által csatolt fényképek és „saját szakmai tapasztalata” alapján határozta meg. A törvényszék a 42/F/1. és a 42/F/2. szám alatt benyújtott, "C" által készített listák eltéréséből eredő bizonytalanságot a felperes terhére értékelte. A keresettel érvényesített 108 tétel ingóság közül a tanúvallomások alapján 50 tétel esetében állapította meg, hogy a felperes tulajdonában voltak, de az alperes birtokában maradtak. A törvényszék elvetette azt az alperesi védekezést, hogy a felperes a 2009. március 20. napján kelt szerződésekben ezen ingóságok tulajdonjogáról is lemondott volna, mivel a szerződési lemondó nyilatkozat pénzkövetelésekre vonatkozott. Ez a lemondás pedig a Ptk.207.§ (4) bekezdése szerint kiterjesztően nem értelmezhető. A felperes elsődleges, ingók kiadására irányuló keresetét a bíróság amiatt tartotta alaptalannak, mert a felperes a bizonyítási eljárás során nem igazolta, hogy azok az alperes birtokában lennének. Az ingók értéke megfizetésére irányuló kereset esetén az 1-85. tétel alatti ingóságok értékét a "E" Bt. által a felperesnek kibocsátott számla szerinti ellenérték összegében, 1,20 Ft-ban határozta

meg. A 91. tétel alatti szerverszekrényt - a tárgyszakértő véleményétől eltérően - "F" tanú vallomása alapján értéktelennek ítélte. Emiatt az ingóságokért a felperesnek járó összeget a 97., 101., 102., 104., 105. és 107. tétel alatti ingóságok tárgyszakértő által meghatározott együttes értéke alapján 147.000.Ft-ban határozta meg. A használati díj iránti keresetet az 1-85. tétel alatti ingók esetében alaptalannak tartotta, úgy ítélve, hogy az 1,20 Ft értéken beszerzett ingóknak nincs használati díja. Ugyanakkor a bíróság megítélése szerint értékkel rendelkező 97., 101., 102., 104., 105., 107. tétel alatti ingóságok után - a tárgyszakértői vélemény szerint - 41.209.Ft használati díjat határozott meg.

Az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatása és 8.331.500.Ft ingó-ellenérték, valamint annak a 2011. augusztus 1. napjától járó késedelmi kamata, továbbá együttesen 12.036.985.Ft használati díj és annak középárányos, 2010. augusztus 6. napjától számított késedelmi kamata megfizetése iránt a felperes terjesztett elő *fellebbezést*. A fellebbezési tárgyaláson használati díj követelése összegét úgy korrigálta, hogy helyesen 2.038.985. Ft. megfizetésére kérte kötelezni az alperest ezen jogcímen, összességében tehát 10.370.415. Ft tőke és járuléka. Jogorvoslati kérelmében elsődlegesen azt kifogásolta, hogy a törvényszék a terhére értékelte az elsőfokú eljárás során becsatolt több ingó lista eltérő tartalmát. Rámutatott, hogy a 42/F/2. szám alatti „tárgyi eszközléltár 2007” megjelölésű listát már az eljárás korábbi szakaszában, többször is csatolta. Ezen lista tartalmát utóbb sem változtatta meg, csupán pár tételt „részletesebben bontott ki”. Kifogásolta azt is, hogy az ingó szakértőt az elsőfokú bíróság csak késedelmesen rendelte ki, amely miatt az alperes birtokába került tárgyak nem voltak rögzíthetőek. Vitatta az elsőfokú bíróság azon megítélését is, hogy a 42/F/1. szám alatt csatolt lista lett volna a kereset alapja, helyesen a „tárgyi eszközléltár 2007” lista volt az. Ez a 2007. évi eszköznyilvántartás nem kétségesen azt az állapotot tükrözi, amikor az alperes az ingóságok birtokába lépett. Sérelmezte ezért, hogy az elsőfokú bíróság a két lista különbözőségét a felperes terhére értékelte. Az elsőfokú eljárás szabályait sértőnek tekintette a törvényszék által lefolytatott szakértői bizonyítást, mert a szakértői helyszíni szemléről az alperes kizárta a felperes jogi- és szervezeti képviselőjét is. Vitatta a szakértő azon megállapítását, hogy a szakértői helyszíni szemlén ügyvezetője úgy nyilatkozott volna, hogy nem tart igényt a 42/F/1. szám alatti lista szerinti tételek értékelésére, mert azokat már elvitte volna, vagy ellopta valaki. Emiatt vitatta az elsőfokú bíróság azon értékelését is, hogy a lefolytatott szakértői bizonyítás költségét - mint sikertelen perceselemény következményét - a felperes lenne köteles viselni. Vitatta azt is, hogy a "E" Bt-től megszerzett eszközök értékét az átruházó által kiállított számlában meghatározott 1,20 Ft értéken kellene értékelni. A számla szerinti érték arra vezethető vissza, hogy a "E" Betéti Társaság a magyar piacról kivonult és a jelentősen magasabb értékű ingóságokat ilyen értéken ruházta át piaci okból. Vitatta azt is, hogy a 91. tétel alatti ingó értékét a bíróság a szakvéleménnyel szemben tanúvallomás alapján határozta meg. Téves volt az a bírósági megállapítás is, hogy a felperes által peresített ingóságok ne lennének meg, mert a tárgyszakértő erre vonatkozó véleményét úgy nem adhatott, hogy a szemle helyszínére be sem tudott menni. Végül hivatkozott az ingók tárgyában folyamatban lévő büntetőeljárásra, ahol az alperes ügyvezetője, "G" arra nézve tett tanúvallomást, hogy a perbeli ingókat "C" már 2009. május végén elszállította.

Az alperes *csatlakozó fellebbezésében* az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával a kereset teljes elutasítását kérte. Az elsőfokú ítéleti tényállást és az őt marasztaló rendelkezést - az elsőfokú eljárás során kifejtett védekezését fenntartva - elsődlegesen amiatt vitatta, mert a felperes keresetében egyértelműen és egyedi azonosításra alkalmas módon nem határozta meg, hogy melyek azok a dolgok, amelyek kiadását kéri. Téves az ítéleti megállapítás, hogy a keresettel követelt 50 dolog esetében a felperes tulajdonjoga, valamint az, hogy az alperes birtokában maradtak, megállapítható. Amellett, hogy egyetértett azzal az ítéleti megállapítással, hogy a "E" Betéti Társaságtól beszerzett dolgok értékét 1,20 Ft-ban lehet meghatározni, vitatta az aggályos szakvéleményen alapuló egyéb ingókra vonatkozó érték-megállapítást. A kirendelt tárgyszakértő ugyanis úgy közölt érték-megjelölést valamennyi ingóság esetében, hogy az egyes ingó-tételeket nem látta, így azok konkrét állapotát sem rögzíthette. Emiatt az alperest pénzfizetésre kötelező ítéleti rendelkezés is megalapozatlan. Fenntartva az ellenkérelmében kifejtett érvelését, vitatta a törvényszék azon álláspontját is, hogy a 2009. március 20. napján kelt szerződésben foglalt joglemondó nyilatkozat csupán pénzkövetelésekre vonatkozott volna. Helyesen a keretszerződés célja a felek közötti együttműködés lezárása volt, a megállapodás a Ptk.240.§ (3) bekezdése szerinti egyezségnek minősült. Az elsőfokú ítélet amiatt önellentmondó, mert a használati díj követelés kétségen kívül pénzkövetelés.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet felperesi fellebbezéssel támadott rendelkezései helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte.

A felperes csatlakozó fellebbezésre előterjesztett fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet csatlakozó fellebbezéssel érintett része helybenhagyását kérte.

- o - o - o -

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési (csatlakozó fellebbezési) kérelmek és az arra előterjesztett fellebbezési ellenkérelmek korlátai között (Pp.253.§ (3) bekezdés) bírálta felül és megállapította, hogy a fellebbezés nem alapos, míg a csatlakozó fellebbezés alapos.

Az ítélet tábla egyetértett a felperes fellebbezésével annyiban, hogy az elsőfokú bíróság az elsőfokú eljárás lényeges szabályai megsértésével folytatta le az ingó (tárgy) szakértői bizonyítást és aggályos (Pp.182.§ (3) bekezdés) kiegészített szakvéleményre alapította az alperest részben marasztaló határozatát.

A Pp.177.§ (1) bekezdése szerint a bíróság igazságügyi szakértőt abban az esetben rendel ki, ha a perben jelentős tény, vagy egyéb körülmény megállapításához vagy megítéléséhez olyan különleges szakértelem szükséges, amellyel a bíróság nem rendelkezik. Ebből a törvényi szabályból következően az ingók kiadása iránti perben a keresettel követelt ingó dolgok, tárgyi eszközök értéke megállapítására kirendelt igazságügyi tárgyszakértőnek a meglévő ingóságok értékét és azok használati díját azok megsejtlése után kell meghatároznia. Az igazságügyi tárgyszakértő a szakértői helyszíni szemle során végezheti el - a különleges

szakértelmet igénylő - szakértői vizsgálatát, amely alapján megállapíthatja a szemlézett tárgyak állapota, hasznátsági foka alapján azok forgalmi értékét, abból pedig használati díját. A perbeli esetben azonban az elsőfokú bíróság által kirendelt Horváth János igazságügyi szakértő úgy határozta meg a felperes által készített 42/F/2. sorszám alatti listában szereplő ingók értékét és használati díját, hogy azokat az alperes újabb székhelyén a **"Város'1...2"** szám alatti címen nem tekintette meg. (55. szám alatti szakvélemény 3. oldal)

A kirendelt igazságügyi szakértő helyes eljárása esetén nem készíthetett volna az ingóságok értékére, használati díjára szakértői véleményt, hanem az iratokat a szakértői vélemény elkészítésének akadályát közölve vissza kellett volna küldenie a kirendelő bíróságnak. Az elsőfokú bíróság pedig a szakértői bizonyítás szabályait sértő módon készített szakvéleményt a tényállás megállapításánál bizonyítékként nem használhatta volna fel, hanem az igazságügyi szakértői vélemény elkészítését akadályozó alperessel szemben a törvényben meghatározott jogkövetkezményeket kellett volna alkalmaznia. Így a szakértői bizonyítás során a szemletárgy birtokosának tekinthető alperes a Pp.189.§ (1) bekezdése szerint kötelezhető a tárgy bemutatására, illetve megsemmisítése lehetővé tételére, annak elmulasztása esetén pedig a Pp.185.§ (1) bekezdése szerint pénzbírsággal sújtható, illetve az okozott költségek megtérítésére kötelezhető. Csakis az ilyen módon lefolytatott szakértői helyszíni szemle és a szakértőt kirendelő végzésben meghatározott ingóságok feltalálásának hiánya esetén vonható le arra nézve alapos következtetés, hogy - az alperes módosított védekezésének megfelelően - a peresített ingók már nem kerültek át az alperes újabb, **"Város'1...2"** szám alatti székhelyére.

Ugyanakkor az említett eljárási szabálysértés miatt mégsem volt helye az elsőfokú ítélet Pp.252.§ (2) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezésének, mivel a másodfokú eljárásban az elsőfokú ítélet fellebbezés - és csatlakozó fellebbezés alapján történő felülbírálatához a szükséges adatok és perbeli tények rendelkezésre álltak. (PK 206.sz. állásfoglalás b/ pont)

Az elsőfokú bíróság ítélete tényállásában helyesen határozta meg a perbeli felek közötti társasági jogi jogviszony megszüntetése során keletkezett szerződések adatait, az ítéletábra megítélése szerint azonban azokból mégsem vont le helyes jogkövetkeztetést, így tévedett a felperes szerződési joglemondó nyilatkozata értelmezését illetően is.

A 2009. március 20-án létrejött keretszerződés 3. pontjában és a szintén ugyanezen a napon kelt - két eltérő tartalmú - üzletrész adásvételi szerződés azonos szövegű 7. pontjában a felperes kijelentette, hogy az üzletrész ellenértékének (vételárának) és a keretszerződés 2. pontjában meghatározott 10.000. euró (3 millió forint) kifizetése után semmilyen követelése nincs az üzletrész vevője, "A" GmbH-val és az alperessel szemben sem.

A Ptk.207.§ (1) bekezdése értelmezési szabálya szerint a szerződési nyilatkozatot vita esetén úgy kell értelmezni, ahogyan azt a másik félnek a nyilatkozó feltehető akaratára és az eset körülményeire tekintettel a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint értenie kellett. A 207.§ (4) bekezdése szerint ha valaki jogáról lemond vagy abból enged, nyilatkozatát nem lehet kiterjesztően értelmezni. Ez utóbbi törvényhely alapján a töretlen bírói gyakorlat a joglemondó nyilatkozatokat szűken értelmezi és a jogról való lemondást csak akkor állapítja meg, ha a jogosult erre vonatkozóan kifejezetten nyilatkozatot tesz, vagy ha a lemondás a

körülményekből, a jogosult feltehető akaratából kétségtelenül következik. (BH 1979/266., BH 1990/259., BH 2004/236.)

Az ítéletábra álláspontja szerint a felperes említett lemondó nyilatkozata értelmezésénél nem csupán abból a törvényszék által figyelembe vett körülményből kell kiindulni, hogy a „lemondás kizárólag pénzkövetelésekre vonatkozhatott”. A nem vitás perbeli tények és a felperesi képviselő fellebbezési tárgyalási nyilatkozatai szerint is a vitás ingókat a felperes az alperes gazdasági társaság alapításakor (a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) 3.§ (1) bekezdés, 11.§ (1) bekezdés) alapító tagként adta az alperes birtokába, olyan módon, hogy az újonnan alapított társaság "**Város**"1...1 szám alatti székhelyén (mely ekkor egyben a felperes székhelye is volt) az ingók birtoklásával felhagyott és az alperes birtokba lépését lehetővé tette. (longa manu traditio) Az ingók birtokba adására tehát nem pusztán polgári jogi jogviszony keretében, hanem a gazdasági társaság és az alapító tag közötti társasági jogi jogviszony keretében került sor. Nem kétséges, hogy a felperes az ingók tulajdonjogát, nem pénzbeli hozzájárulásként (Gt.116.§ (1) bekezdés) nem kívánta az újonnan alapított társaságra átruházni, azokat csak az alperes használatába adta.

A társasági jog mellékszolgáltatásnak minősíti, ha az alapító társasági tag ingókat, tárgyi eszközöket bocsát a korlátolt felelősségű társaság rendelkezésére. (Gt.119.§ (1) bekezdés) A mellékszolgáltatás teljesítésének feltételeit azonban a társasági szerződésben kell szabályozni, ha pedig ez nem történik meg, a vagyoni értékű szolgáltatás teljesítését nem társasági jogi, hanem csak kötelmi jogi kötelezettségvállalásnak lehet tekinteni. (BH 2000/163., BH 1992/332.) Az alperes társasági szerződése (a felperesi képviselő nem vitás fellebbezési tárgyalási nyilatkozata szerint) nem tartalmazta, hogy az alapító felperes mellékszolgáltatásként adta volna az alperesi társaság használatába az ingóságokat. Emiatt az átadás jogcíme csak kötelmi jogi lehetett, az ingók haszonkölcsön szerződés alapján kerültek az alperes birtokába. (Ptk.583.§ (1) bekezdés)

A 2009. március 20-án létrejött keretszerződéssel és üzletrész adásvételi szerződéssel a felperesnek megszűnt a tagsági jogviszonya és lezárult minden társasági jogi kapcsolata a korábban részben tulajdonolt alperesi társasággal. A társasági jogi jogviszony megszűntekor a felperesnek visszakövetelési joga keletkezett az alperes használatába haszonkölcsön címén adott ingókra. (Ptk.583.§ (1) bekezdés II. fordulat, 585.§ (1) bekezdés a/ pont) Azonban a keretszerződés 3. pontjába foglalt joglemondó nyilatkozat - az egyéb szerződési nyilatkozatból és a perben feltárt körülményekből következően - kiterjedt a felperes alperesi társasággal fennállt valamennyi társasági jogi - illetve polgári jogi jogviszonyára is. Ugyanis a szerződés 2. pontjában az alperes vállalta a 2007. november 23. napján kelt 211252 sorszám alatti számlában meghatározott 10.000. euró gép (és egyéb berendezés) vételár kifizetését (8/A/2.), teljesítette a felperes 1.850.000.Ft tagi kölcsön követelését, illetve elfogadta a 2 millió forint névértékű üzletrész vételáraként a felperes által megjelölt 7 millió forintot úgy, hogy az alperes számára a 2008. gazdasági év veszteséges volt. Nem hagyható az sem figyelmen kívül, hogy a felek közötti jogviszonyok lezárultával a felperes mindazon ingókat, amelyeket kívánt az alperes székhelyéről akadálytalanul magával vihetett. ("C" tanú vallomása 13. tjk. 5. oldal) Mindezen tényekből, valamint abból, hogy az üzletrész adásvételi szerződés megkötésekor „nem kerültek szóba” a peresített tárgyi eszközök ("C" tanú

vallomása 13. tjk. 2. oldal) a Ptk.207.§ (1) bekezdése alapján csak arra nézve vonható le következtetés, hogy a keretszerződésbe foglalt joglemondó nyilatkozat - az egyéb társasági jogi - és kötelmi jogi követeléseken túl - kiterjedt a peresített ingók visszakövetelésének jogára is. Helyesen érvelt tehát azzal az alperes, hogy a 2009. március 20-án kelt szerződések megkötésével a felek a köztük lévő valamennyi jogviszony végleges lezárására törekedtek. A felperes tehát a társasági jogi - és kötelmi jogi jogviszonyok lezárultával korábban az alperes gazdasági társaság használatába adott ingók visszakövetelési jogáról is lemondott. A tulajdonos rendelkezési joga alapján (Ptk.112.§ (1) bekezdés) bármikor felhagyhat az ingó dolog tulajdonával, de megilleti az a jog is, hogy tulajdonjogáról lemondjon. Ez a nyilatkozat célzott, kötelmi jogi jellegű jognyilatkozat, amely különbözik a tulajdonjoggal felhagyástól. (Legfelsőbb Bíróság Pfv.I/a.20.793/2000/3. szám) Ezért a konkrét esetben - joglemondás folytán - a felperesnek a peresített ingók kiadására irányuló igénye nem volt alapos.

Ettől függetlenül az alperes csatlakozó fellebbezésében azzal is helytállóan érvelt, hogy a rei vindicatiós perben (Ptk.115.§ (3) bekezdés) a felperes a Pp.164.§ (1) bekezdése szerint bizonyítani volt köteles, hogy a perben követelt valamennyi ingóság tulajdonjogát megszerezte, azokat egyenként az alperes birtokába adta és ezek az átadott dolgok az alperes birtokában maradtak. A bizonyítási kötelezettség kiterjedt az ingóságok egyedi azonosításra alkalmas megjelölésére is. Erre a bizonyítási kötelezettségére az elsőfokú bíróság a felperest a Pp.3.§ (3) bekezdése alapján kioktatta. (26. szám alatti végzés) Ennek a bizonyítási kötelezettségének pedig a felperes attól függetlenül nem tudott eleget tenni, hogy az elsőfokú bíróság a szakértői bizonyítást eljárásjogi szabálysértéssel folytatta le. A kereset mellékletét képező ingólisták (1/F/4., 27., 38., 42/F/1., 42/F/2.) részben eltérő számú, megnevezésű és tételszámból álló ingókat tartalmaztak, melyek közül több nem volt egyértelműen beazonosítható. (pl. konyhabútor, műhelyasztal, munkaasztal, fehér keretű óra, lemez szekrény, stb.) Ugyancsak nem bizonyította a felperes kétséget kizáróan és tételesen, hogy ezek az ingók a tulajdonába kerültek és ugyanezeket mely időpontban adta (tételesen) az alperes birtokába. A másodfokú tárgyaláson a felperes úgy nyilatkozott, hogy az ingók felperesi tulajdonjogára, azonosságára, az alperesnek történt átadás tényére és alperesi birtoklására (meglétére) nem kíván bizonyítási indítványt előterjeszteni. (Pf.7. tjk., 3. oldal) A fenti tények bizonyíthatatlansága következményeit (Pp.164.§ (1) bekezdés) a perben neki kell viselnie.

Ezekre figyelemmel az ítéletábra az elsőfokú ítélet fellebbezett részét a Pp.253.§ (2) bekezdése alapján a per főtárgya tekintetében megváltoztatta és a keresetet elutasította.

Az ítéletábra a le nem rótt kereseti illeték viselésére vonatkozó és azt a felek között pernyertesség arányában megosztó elsőfokú ítéleti rendelkezést mellőzte, egyben a Pp.78.§ (1) bekezdése és az Itv.59.§ (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest a 900.000.Ft le nem rótt kereseti- és a 829.640.Ft le nem rótt fellebbezési illeték együttes összege, 1.729.640.Ft megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság a felperes csekély mértékű elsőfokú pernyerésére figyelemmel a felperest kötelezte 500.000.Ft alperesi elsőfokú perköltség viselésére. A jogerős ítélet ezen a

pernyertességi arányon alig, mintegy 1%-os mértékben változtatott, így az ítélet az elsőfokú ítélet perköltség viselésére vonatkozó rendelkezését nem érintette.

Az ítélet a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2), (5)-(6) bekezdései alapján az áfával növelt 223.400.Ft-ban határozta meg az alperes jogi képviselőjével a másodfokú eljárásban felmerült ügyvédi munkadíjat, melynek megfizetésére a pereszes felperest kötelezte.

G y ő r , 2013. november 20.

Dr. Szalai György sk. a
tanács elnöke

Dr. Ferenczy Tamás sk.
előadó bíró

Dr. Mészáros Zsolt sk.
bíró

A kiadmány hitelül
kiadó: